

drifter som nå en etter en, dag etter dag ødelegges eller lammes, de har ikke tilnærmedsvis så stor betydning for Tysklands krigspotensial som de direkte råstoffproduserende norske gruver, anlegg og fabrikker. Man kan på den annen side gjøre denne refleksjon: Tysklands største interesse i *Danmark* er kjøtt og flesk, melk og egg, smør og brød — og eksporten av disse varer er bare i ringe grad blitt sabotert — hittil.

Allerede fra den stund storkrigen for alvor tok fart — etter at besettelsen av Norge var så godt som tilendebrakt — utgjorde den norske industri en viktig post i den tyske krigshusholdning. Men etter hvert som Tysklands øvrige utenlandske råstoffkilder er gått tapt, har de norske tilførslers betydning for det tyske krigspotensial øket enormt.

Algeries fosfat, Italias svovl, Russlands mangan, Frankrikes jern, Romanias olje, Finnlands nikkell er gått tapt. Tyrkia har innstilt sin eksport av krom, Spania og Portugal har redusert sine leveranser av wolfram. Sverige har trukket sin tonnasje ut av malmeksporten. Norge er snart alene om å forsyne Tyskland med krigsnødvendige råvarer. Det er et faktum at den uopphørlig avtagende tilgang på mineraler og metaller har tilføyd den tyske krigsmakt en farlig — og stadig farligere — svekkelse. Hvis den norske kontingent uteble, kunne dette kanskje medføre den fullstendige og endelige *lammelse*.

Å spare menneskeliv er et hensyn som bør veie tungt, meget tungt. Man må regne med at en effektiv sabotasje av den krigsviktige norske industri vil bli møtt med tyske represalier og koste liv, kanskje mange nordmenns liv. Men hvis hjemmefronten avstår fra sabotasje mot krigsviktige industrier, er det mulig — ja sannsynlig — at dette vil koste *flere* liv. Eisenhowers budskap til nordmennene, at befrielsens time snart er inne, er samtidig et faresignal. Og hvis ikke Norge snart følger Danmarks eksempel, er det sannsynlig at allierte bombefly besørger det nødvendige. Det blir uunngåelig grov arbeid som vil kreve ofre, *større* ofre. Dette er ikke sikkert, det kan betviles og bestrides. Men én ting kan *ikke* bestrides: *Hver time* krigen forkortes med, sparer flere liv enn en effektiv sabotasje av et lite lands krigsindustri kan koste i *en måned*. Norske sjøfolk, marinesoldater og flygere er blant dem, hvis blodsofre minskes ved en forkortelse av krigen.

Nazismens sluttelige likvidering og varig fred — det er vel en av de største oppgaver menneskeheten hittil har vært stilt overfor. Den norske hjemmefronts kjernetropper er fullt klar over at ingen selvpålagte ofre — om de settes inn i det rette øyeblikk, så de ikke blir et spill av krefter — kan være for store hvis de bringer løsningen av denne oppgave et skritt nærmere. Hjemmefronten avventer lojalt ordre fra høyeste hold. Men forskjellige ytringer i *en del* av den illegale presse i Norge har i den senere tid vitnet om at det innen store grupper av hjemmefronten råder en viss utålmodighet. Det er den øverste krigsledelses sak å bestemme tidspunktet for åpent opprør i de økkuperte land. Men den norske London-regjering påstås å ha det avgjørende ord i de taktiske spørsmål som er brennende for den underjordiske motstandsbevegelsen i Norge. Hvis London, hvor den sjette kolonne utvilsomt er fyldig og verdig representert . . . hvis London nå snart endret signaler og ga ordre om hemmelig, men effektiv sabotasje av den krigsviktige norske industri, så ville sannsynligvis *hele* hjemmefronten hilse denne ordre velkommen som en befrielse.

Desember 1944.

«Utgis av sentralkomiteen for Det kommunistiske parti.»